

SIMAI MIHÁLY

Bálványok bálja

I.

*Zene-vihar. Lobogó lángok.
Megbabonázott legények, lányok
tört akarattal, szédülve járnak...
Ördögtrillás, vad farsangi éjben
ropja száz ragyogó ifjú élet
bálványok előtt a táncát.*

*Nem, ez nem víg magyar táncház,
– ez a bálványok bálja itt.
Hét bálvány bámul égő szemmel,
bűvölik a száz igaz embert;
Arcuk dermeszt, szemük vakít
– várnak a bálba Valakit.*

*Fekete havat havazik
a mennyezet... A zene tombol...
S kinő egy megbomlott atomból
bálványok bálványa, a Sátán.
Fény-lelkek vén lepkevadása
száz ifjú életet csábít ma táncba
éjfélkor, a bálványok bálján.*

II.

*– Mit szólsz e parázna zenéhez,
ég-dörgető dob fia, Sámán?
Nem tépik a lelked a hangok?
Nem markol szivedbe a látvány!*

*– Szavamnak bár nincs foganatja,
mégis dörgetem ezt a dobot,
ha már dobolni az Isten
erre a földre dobott.*

*Míg lángoló karddal az angyal
nem sújt le az égből a bálra,
én itt maradok, hogy az ősi
varázs-szavakat kiabáljam.*

Lét-meditáció a tengerparton

sós szélbe mártom arcomat
bőröm túlérzékeny és időn
a létezés fenséges illatával
megrészesít a tengerparti alkonyat

valaminek még lenni kell itt
égbeszökő sziklákon
örvénylő tarajos hullámokban
Valaki rejtezik még láthatatlanul

túlságosan pazar a díszlet
túl sok benne a szellem túlon-
túl szép a lélek-verdeső hullámverés
túl mély a Mély túl magas a Magas
– a hihetlent inkább elhiszem
mint azt hogy semmit sem rejt
ennyi rejtelem

évmilliók sűrűsödnek a MOST-ban
tajtékos hullámokból mély titokhang
akárha zaklatott szívliktetés
– szomjúhozom és innom kell a titkos
hangokat mintha az Élet Vizét

ragyogj! ragyogj! kegyelmi pillanat!
hadd érezze a lélek hogy szabad
hogy tenger és part ég és föld között
megcsillan mulandóban az Örök!

idők-fölötti fénnel végtelen tér itat
csordulva csordul de csak újabb
szomjúságot fakaszt
– nem oltja

láz

Istenszomjamat



Canaletto: Áldozócsüöttörtöki ünnepségek Velencében, 1732